

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5836/2558

มิสซังโรมันคาทอลิก กรุงเทพฯ โจทก์ นายสัมฤทธิ์ เพียรพิทักษ์จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 249, ป.วิ.พ. มาตรา 125, พ.ร.บ.การเช่าที่ดินเพื่อการเกษตรกรรม พ.ศ. 2524 มาตรา 40, ป.วิ.พ. มาตรา 177, พ.ร.บ.การเช่าที่ดินเพื่อการเกษตรกรรม พ.ศ. 2524 มาตรา 31, ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.รฎ.ฎากร มาตรา 118, ป.วิ.พ. มาตรา 93

ย่อ / หลักกฎหมาย

ฎีกาของจำเลยที่ว่า หนังสือมอบอำนาจ โจทก์มิได้ขีดฆ่าอากรแสตมป์เป็นการไม่ชอบ หนังสือมอบอำนาจดังกล่าวจึงใช้เป็นพยานหลักฐานในคดีไม่ได้ ตาม ป. รฎ.ฎากร มาตรา 118 โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องนั้น แม้จำเลยจะมีได้ให้การต่อสู้ว่าการมอบอำนาจให้ฟ้องคดีตาม หนังสือมอบอำนาจไม่ชอบอย่างไรต้งเป็นประเด็นไว้และก็ได้โต้แย้งคัดค้านการมอบอำนาจให้ฟ้องคดีของโจทก์ ตามหนังสือมอบอำนาจ ว่าไม่ถูกต้องอย่างไรมาแต่แรก และเพิกยกขึ้นอ้างในชั้นฎีกาก็ตาม แต่ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจฟ้องเป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน จำเลยย่อมมีสิทธิยกขึ้นอ้างในชั้นฎีกาได้ ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 249 วรรคสอง โจทก์นำสืบส่งสำเนา หนังสือมอบอำนาจเป็นพยานต่อศาล จำเลยไม่ได้คัดค้านว่า ไม่มีต้นฉบับ หรือต้นฉบับปลอม หรือสำเนานั้นไม่ถูกต้องกับต้นฉบับ ถือว่าจำเลยยอมรับว่าสำเนาเอกสารนั้นถูกต้องกับต้นฉบับตาม ป.วิ.พ. มาตรา 125 ศาลย่อมมีอำนาจรับฟังสำเนาเอกสารเช่นว่านั้นเป็นพยานหลักฐานได้ตาม มาตรา 93 (4) สำเนาหนังสือมอบอำนาจ จึงรับฟังเป็นพยานเอกสารได้ เมื่อปรากฏว่าเป็นการรับฟังสำเนาเอกสารเป็นพยานหลักฐานแทนต้นฉบับเอกสาร จึงหาใช่การรับฟังต้นฉบับเอกสารเป็นพยานหลักฐานอันจะต้องปิดอากรแสตมป์และขีดฆ่าอากรแสตมป์ตาม ป.รฎ.ฎากร และสำเนา หนังสือมอบอำนาจดังกล่าวก็มีใช้คู่ฉบับหรือคู่ฉีกแห่งตราสารจึงไม่อยู่ในบังคับที่จะต้องปิดอากรแสตมป์และขีดฆ่าอากรแสตมป์ด้วยเช่นกัน สำเนาหนังสือมอบอำนาจ จึงรับฟังเป็นพยานหลักฐานได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยขนย้ายข้าวเปลือกที่นำไปหว่านในที่ดิน ห้ามจำเลยและบริวารยุ่งเกี่ยว ในที่ดินของโจทก์ ให้จำเลยชดใช้ค่าขาดประโยชน์ในการทำนาแต่ละครั้งเป็นเงิน 533,000 บาท แก่โจทก์ และต่อไปอีกครั้งละ 533,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจำเลยจะออกจากที่ดิน จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยขนย้ายทรัพย์สินออกจากที่ดินโฉนดเลขที่ 3864 ตำบลหนามแดง อำเภอเมืองฉะเชิงเทรา จังหวัดฉะเชิงเทรา แปลงเลขที่ 45 ห้ามจำเลยและบริวารเข้ายุ่งเกี่ยวในที่ดิน กับให้ชำระค่าเสียหาย 533,000 บาท แก่โจทก์ และต่อไปอีกเดือนละ 100,000 บาท นับถัดจากวันที่ 6 มีนาคม 2555 จนกว่าจำเลยจะออกจากที่ดินของโจทก์ ให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 10,000 บาท ให้ยกค่าขออื่น จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 เห็นว่า โจทก์มีหนังสือบอกเลิกการเช่านาไปยังจำเลยและแจ้งแก่ประธาน คชก. ตำบลหนามแดง เพื่อประชุมวินิจฉัยการบอกเลิกการเช่านา และที่ประชุม คชก. ตำบลหนามแดง มีมติว่าผู้เช่านาไม่ชำระค่าเช่าารวมกันเป็นเวลา 2 ปี คดีนี้โจทก์ฟ้องว่าจำเลยเช่าที่ดินของโจทก์ทำนาแล้วไม่ชำระค่าเช่าารวมกันเป็นเวลา 2 ปี จำเลยให้การตอนแรกว่าจำเลยไม่

เคยค้างชำระค่าเช่านาแก่โจทก์ ต่อหลังให้การว่า การเรียกเก็บค่าเช่านาโจทก์มิได้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการเช่าที่ดินเพื่อการเกษตรกรรม พ.ศ.2524 มาตรา 40 วรรคท้าย คำให้การจำเลยจึงขัดแย้งกัน จำเลยมิได้ปฏิเสธข้ออ้างของโจทก์โดยชัดแจ้งว่า จำเลยไม่ได้ค้างชำระค่าเช่านาแก่โจทก์รวมเป็นเวลา 2 ปี จึงเป็นคำให้การที่ไม่ชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 177 วรรคสอง ถือว่าจำเลยยอมรับตามข้ออ้างของโจทก์ว่าจำเลยไม่ชำระค่าเช่านารวมกันเป็นเวลา 2 ปี การบอกเลิกการเช่านาของโจทก์ชอบด้วยพระราชบัญญัติการเช่าที่ดินเพื่อการเกษตรกรรม พ.ศ.2524 มาตรา 31 (1) และมาตรา 34 แล้ว โจทก์มีอำนาจฟ้อง การบอกเลิกการเช่านาตามพระราชบัญญัติการเช่าที่ดินเพื่อการเกษตรกรรม พ.ศ.2524 มาตรา 31 (1) เป็นการบอกเลิกการเช่านาก่อนสิ้นกำหนดระยะเวลาการเช่านา เพราะเหตุผู้เช่านาไม่ชำระค่าเช่านารวมกันเป็นเวลา 2 ปี สำหรับการบอกเลิกการเช่านา ตามมาตรา 37 เป็นการบอกเลิกการเช่านาเมื่อสิ้นระยะเวลาการเช่านาตามมาตรา 26 คนละเหตุกัน อุทธรณ์ของจำเลยที่ว่า การบอกเลิกการเช่านายังมีขั้นตอนต้องปฏิบัติตามมาตรา 37 วรรคสอง จึงไม่เป็นสาระแก่คดีอันควรได้รับการวินิจฉัยต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง แต่ค่าเสียหายที่ศาลชั้นต้นกำหนดให้จำเลยรับผิดนั้นสูงเกินไป พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยชำระค่าเสียหายเป็นเงิน 38,300 บาท แก่โจทก์ และต่อไปอีกปีละ 24,000 บาท นับถัดจากวันที่ 6 มีนาคม 2555 จนกว่าจำเลยจะออกไปจากที่ดินของโจทก์ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่าฎีกาของจำเลยที่ว่า หนังสือมอบอำนาจโจทก์มิได้ขีดฆ่าอากรแสตมป์เป็นการไม่ชอบ หนังสือมอบอำนาจดังกล่าวจึงใช้เป็นพยานหลักฐานในคดีไม่ได้ ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 118 โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องนั้น เห็นว่า ข้อนี้แม้จำเลยจะมีได้ให้การต่อสู้ว่าการมอบอำนาจให้ฟ้องคดีตามหนังสือมอบอำนาจไม่ชอบอย่างไรตั้งเป็นประเด็นไว้และก็ไม่ได้โต้แย้งคัดค้านการมอบอำนาจให้ฟ้องคดีของโจทก์ตามหนังสือมอบอำนาจ ว่าไม่ถูกต้องอย่างไรมาแต่แรก และเพิกยกขึ้นอ้างในชั้นฎีกาก็ตาม แต่ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจฟ้องเป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน จำเลยย่อมมีสิทธิยกขึ้นอ้างในชั้นฎีกาได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 249 วรรคสอง คดีนี้ข้อเท็จจริงได้ความว่า โจทก์นำสืบส่งสำเนาหนังสือมอบอำนาจเป็นพยานต่อศาล จำเลยไม่ได้คัดค้านว่า ไม่มีต้นฉบับ หรือต้นฉบับปลอม หรือสำเนานั้นไม่ถูกต้องกับต้นฉบับ ถือว่าจำเลยยอมรับว่าสำเนาเอกสารนั้นถูกต้องกับต้นฉบับตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 125 ศาลย่อมมีอำนาจรับฟังสำเนาเอกสารเช่นว่านั้นเป็นพยานหลักฐานได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 93 (4) สำเนาหนังสือมอบอำนาจ จึงรับฟังเป็นพยานเอกสารได้ เมื่อปรากฏว่าเป็นการรับฟังสำเนาเอกสารเป็นพยานหลักฐานแทนต้นฉบับเอกสาร จึงหาใช่การรับฟังต้นฉบับเอกสารเป็นพยานหลักฐานอันจะต้องปิดอากรแสตมป์และขีดฆ่าอากรแสตมป์ตามประมวลรัษฎากรดังที่จำเลยอ้างไม่ และสำเนาหนังสือมอบอำนาจดังกล่าวก็มีไขคู่ฉบับหรือคู่ฉีกแห่งตราสารจึงไม่อยู่ในบังคับที่จะต้องปิดอากรแสตมป์และขีดฆ่าอากรแสตมป์ด้วยเช่นกัน สำเนาหนังสือมอบอำนาจ จึงรับฟังเป็นพยานหลักฐานได้ ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

สมชาติ ธัญญาวินิชกุล · อีระพงศ์ จิระภาค · สมจิตร ทองศรี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5836/2558>